

Άρειος Πάγος 406/1983, Τμ. Δ'

Πηγή: ΝοΒ 31/83 σελ. 1590

Περίληψη: Εργατικό ατύχημα.-Αποζημιώσεις. - Σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος ο εργαζόμενος έχει αξίωση αποζημιώσεως κατά του εργοδότη, σύμφωνα με το ν. 551/1915 και κατά του υπαίτιου του ατυχήματος ή σύμφωνα με άλλες διατάξεις αντικειμενικά ευθυνόμενου τρίτου. Η σχέση αυτή δεν αποτελεί παθητική εις ολόκληρο ενοχή. Ο εργοδότης που κατέβαλε την αποζημίωση κατά το ν. 551 δεν έχει αναγωγή κατά του υπαίτιου του ατυχήματος.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ. Π. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ, αντιπρόεδρος

Εισηγητής ο κ. Ι. ΓΡΙΒΑΣ, αρεοπαγίτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Ε. Γυφτόπουλος, Α. Βασιλείου

Επειδή εκ της διατάξεως της § 3 του άρθρου 16 του περί κωδικοποιήσεως του ν. 551/1915 β.δ. της 24.7/25.8.1920, οριζούσης ότι εν περιπτώσει επιλογής της κατά τον παρόντα νόμον αποζημιώσεως, τα αυτά πρόσωπα διατηρούν την κατά το κοινόν Αστικόν Δίκαιον προσήκουσαν εις αυτούς αξίωσιν εναντίον του υπαίτιου του ατυχήματος προσώπου, εφ' όσον αυτό είναι διάφορον του κατά τον παρόντα νόμον προς αποζημίωσιν υποχρέου και εκ της τοιαύτης της § 3 του άρθρου 930 ΑΚ, διαλαμβανούσης ότι, η προς αποζημίωσιν αξίωσις δεν αποκλείεται εκ του λόγου ότι άλλος υποχρεούται εις αποζημίωσιν ή εις διατροφήν του αδικηθέντος, αναφερομένης εις τας αξιώσεις αποζημιώσεως εκ θανατώσεως ή βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου και εφαρμολοζομένης ου μόνον εις τας προβλεπομένας αδικοπραξίας υπό του ΑΚ, αλλά και εις καθιερουμένας τοιαύτας υπό ειδικών νόμων εν υπαιτιότητι ή και άνευ τοιαύτης (αντικειμενικής ευθύνης), του προς αποζημίωσιν υποχρέου, συνάγεται, ότι εν περιπτώσει θανατώσεως προσώπου συνεπεία εργατικού ατυχήματος τα, κατά τον ως άνω ν. 551/1915, δικαιούχα της σχετικής αποζημιώσεως, παρά του εργοδότη, πρόσωπα έχουν, συντρεχουσών των υπό των διατάξεων του κοινού δικαίου ή ετέρων τοιούτων, προβλεπομένων προϋποθέσεων, σωρευτικώς προς ταύτην, αξίωσιν αποζημιώσεως ή βάσει ετέρας διατάξεως αντικειμενικώς ευθυνόμενου, τρίτου προσώπου, εις τρόπον ώστε η υπό τινος τούτων καταβολή της βαρυνούσης αυτόν αποζημιώσεως, δεν απαλλάσσει κατά το καταβληθέν ποσόν εκείνον (εργοδότην), της σχετικής υποχρεώσεως, αφού εις την περίπτωσιν ταύτην, δεν πρόκειται περί της αυτής οφειλομένης υπό πλειόνων παροχής, άτε της μεν παροχής εκ του ν. 551/1915 οφειλομένης ανεξαρτήτως ζημίας και παρεχομένης προς ενίσχυσιν του βλαβέντος λόγω του επαγγελματικού κινδύνου, της δε εξ αδικοπραξίας οφειλομένης λόγω της επελθούσης ζημίας προς κάλυψιν ταύτης. Ούτω ενεχομένων των ανωτέρω (εργοδότη αφ' ενός και τρίτων αφ' ετέρου), κατά τον ως προεξετέθη τρόπον, ουδέ συντρεχούσης εν προκειμένω περιπτώσεως αποκατασταέας της αυτής ζημίας υπό πλειόνων διά ταύτην ευθυνομένων, αφού, κατά τα προεκτεθέντα, περιεχόμενον της εκ του άρθρου 551/1915 ευθύνης δεν είναι η αποκατάστασις της ην υπέστη ο δικαιούχος εκ του ατυχήματος ζημίας, δεν υφίσταται μεταξύ των εν αρχή προσώπων (εργοδότη αφ' ενός και τρίτων αφ' ετέρου), εις ολόκληρον ενοχή, άτε παθητικής εις ολόκληρον ενοχής υφισταμένης, κατά την διάταξιν του άρθρου 481 ΑΚ, "όταν επί πλειόνων οφειλετών της αυτής παροχής έκαστος μεν τούτων υποχρεούται να καταβάλη ταύτην ολόκληρον, ο δανειστής όμως δικαιούται να απαιτήση ταύτην άπαξ μόνον", ουδέ ευρίσκει πεδίο εφαρμογής η διάταξις του άρθρου 926 εδ. α' περίπτ. β' του ΑΚ, καθ' ην "εάν διά την αυτήν ζημίαν εκ παραλλήλου ευθύνονται πλείονες, ενέχονται πάντες εις ολόκληρον". Τέλος ουτε εξ ετέρας τινός διατάξεως συνάγεται, ότι ο καταβαλών την εκ του ως άνω ν. 551/1915 αποζημίωσιν εις τους δικαιούχους ταύτης εργοδότης, έχει δικαίωμα αναγωγής κατά του υπαίτιου του ατυχήματος τρίτου, εγκείμενον εις το να αξιώση παρ' εκείνου το όλον ή μέρος του υποβληθέντος υπ' αυτού ποσού λόγω της ως άνω αποζημιώσεως. Πλέον τούτων, η αντίθετος άποψις κατά την οποίαν, όταν ο υπαίτιος του ατυχήματος είναι πρόσωπον διάφορον του εργοδότη και δεν έχει προστηθή εις την υπηρεσίαν του, υποχρεούται να καταβάλη εις μεν τον παθόντα την κατά το κοινόν αστικόν (εκ της αδικοπραξίας) δίκαιον πλήρη αποζημίωσιν, εις δε τον εργοδότην εκείνου την καταβληθείσαν υπό τούτου περιορισμένην αποζημίωσιν του ν. 551/1915, άγει εις το άτοπον, να υποχρεούται ο υπαίτιος διά την αυτήν αδικοπραξίαν, εις την καταβολήν δύο αποζημιώσεων εις τον παθόντα, ήτοι και της πλήρους του κοινού δικαίου και της περιορισμένης τοιαύτης του ν. 551/1915. Κατ' ακολουθίαν, δεχθέν το Εφετείον, διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ότι η εφ' ης έκρινεν αγωγή, δι' ης εδιώκετο, όπου υποχρεωθή ο αναιρεσείων να καταβάλη εις την αναιρεσίβλητον την αποζημίωσιν ην υπεχρεώθη να πληρώση αυτή λόγω εργατικού ατυχήματος (τραυματισμού της υπαλλήλου της, φυλακίδος Μ.Σ.**), οφειλομένου εις υπαιτιότητα του αναιρεσειόντος, είναι νόμιμος, και μετά ταύτα απορρίψαν την έφεσιν εκείνου κατά της τα αυτά δεχθείσης πρωτοδίκου αποφάσεως, δι' ης επεδικάσθη η αποζημίωσις αυτή, παρεβίασε τας ως άνω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, και

αναιρετέαν την απόφασίν του κατέστησε κατά τον βάσιμον εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ
1ον λόγον αναιρ. (Αναιρεί την 1557/81 ΕφΑθ).